Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

NEALE DONALD WALSCH
LAURIE LANKINS FARLEY și EMILY A. FILMORE

Conversații cu Dumnezeu pentru părinți

Împărtășirea mesajelor cu copiii

Traducere din limba engleză
de Monica Vișan

EDITURA FOR YOU
București, 2017

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

CUPRINS

Cuvânt înainte 7
Prefață 9

1. Noi toți suntem una 40
2. Dumnezeu vorbește cu toată lumea tot timpul 61
3. Există suficient pentru toți 79
4. Nu există nimic ce ești obligat să faci 110
5. Nu există „corect“ și „greșit“ 135
6. Iubirea este singurul lucru care contează 159
7. Tu decizi cum percepi viața 180
8. Acțiunile tale au efect asupra celorlalți 195
9. Suntem compuși din trei părți: Trup, Minte și Suflet 210
10. O poți lua de la capăt în fiecare zi. Cine visezi să fii astăzi? 223
11. Nu există Iad 239
12. Moartea este un alt fel de naștere 256
13. Nu există oameni buni și oameni răi 275
14. Nu există eșec 292
15. Toate alegerile pot servi Binelui Suprem 308
16. Este minunat să fii sincer, conștient și responsabil 323
17. Dumnezeu nu are nevoie de nimic de la tine 359
18. Nu trebuie să crezi minciunile despre viață 375
19. Concluzie 395

Anexă 397
Despre autori 421

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

CAPITOLUL 1
NOI TOȚI SUNTEM UNA

Cred că niciun mesaj nu este mai important pentru viitorul omenirii – deci și pentru instruirea copiilor noștri – decât enunțul formulat în patru cuvinte și oferit lumii în primul capitol al primei cărți din seria de peste 3 000 de pagini a *Conversațiilor cu Dumnezeu*:

NOI TOȚI SUNTEM UNA.

Cei mai mulți dintre noi, au primit o oarecare educație despre Dumnezeu, și au fost învățați că Dumnezeu este „Atotcuprinzător", „Mișcătorul Nemișcat" și „Alfa și Omega".

Ni se spune că Dumnezeu este Atoateștiutor, Atotputernic și Omniprezent.

Dacă acceptăm aceste învățături – adică dacă acceptăm ideea că ceea ce s-a spus mai sus este adevărat –, atunci ajungem imediat la două concluzii.

1. Suntem toți parte din Dumnezeu și nu putem fi separați de Dumnezeu.
2. Suntem, de asemenea, toți parte unul din altul și nu putem fi separați unul de altul.

Oricât de logice ar fi, s-a dovedit că ambele concluzii au ajuns să fie foarte controversate – deși nu erau deloc contestate

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

de primii oameni. Faptul că ne-am îndepărtat de conștiința intuitivă primordială a Unimii noastre este o ironie a „dezvoltării" omenirii.

Cum a început Povestea Separării noastre

Separarea a apărut ca rezultat al primelor experiențe despre ceea ce am perceput drept „altcineva" – și al „separării" noastre de acel altcineva.

Povestea inițială a separării își avea originile în primele încercări ale speciei noastre de a înțelege viața pe care o trăiam.

Ceea ce numim astăzi „conștiință de sine" a apărut în momentul în care am început să ne vedem sau să ne cunoaștem pe noi înșine ca indivizi. Poate că vederea reflexiei propriei imagini într-o băltoacă de lângă peșteră a reprezentat scânteia ce a aprins această percepție. Am ridicat mâna să ne scărpinăm în cap și am văzut că „omul din băltoacă" face același lucru; și, nu după mult timp, am început să ne imaginăm „Sinele".

Următorul pas în crearea percepției separării a fost, probabil, momentul în care stăteam în jurul focului aprins de clanul nostru și ne-am speriat de lumina puternică a unui fulger pe cerul nopții, urmată de un trăsnet asurzitor. Ne-am uitat îngrijorați la cei din jurul focului și am întrebat, cu gesturile și limbajul de atunci: „Tu ai *făcut* asta?" Și, pentru că toți membrii clanului au dat din cap, panicați, în semn că „Nu", am ajuns brusc la o concluzie uluitoare: *există și Altceva în afară de Noi*.

Acest Altceva părea, așa cum aveau să arate evenimentele ulterioare, și mult mai *puternic* decât noi. El putea produce vânt, ploaie și furtuni violente, perioade de căldură și secetă ce păreau că nu se mai termină, o cutremurare înspăimântătoare și chiar deschiderea pământului pe care mergeam. Putea chiar aprinde focuri în pădure de Unul Singur.

Ne-a devenit atunci clar că trebuia să găsim o cale de a *controla* acest Altceva; altfel, viețile noastre aveau să fie pentru

Libris.ro

totdeauna la mila Lui. Dar nu puteam concepe, nu ne puteam imagina cum am putea face așa ceva. Am încercat totul. Știam că trebuia să găsim o modalitate de a-i împăca pe zei.

Bineînțeles că nu le spuneam „zei" elementelor vieții. Cuvântul a apărut mult mai târziu. Ne-am gândit însă la acest Altceva ca la un aspect al existenței noastre, dar care era și puternic, și imposibil de controlat.

Știam că și printre membrii clanului nostru există exact același tip de atitudine. Cei mai mari, mai puternici și mai sălbatici dintre noi dădeau iama cu sălbăticie în viața colectivă a clanului și se făceau eforturi continue pentru a-i domoli. Li se aduceau ofrande de tot felul, de la fecioare nubile până la hrană din plin și lucruri minunate dintre bogățiile pământului.

Odată, când cei mai necruțători dintre noi au devenit mai amenințători și mai furioși decât de obicei din cauza unei secete care nu se mai termina și a sacrificiilor pe care această situație le impunea lor și întregului clan, ne-am alăturat altora din micul nostru grup pentru a face tot ceea ce ne stătea în putere ca să-i liniștim; altfel, și-ar fi vărsat mânia pe noi – ceea ce mai făcuseră și altădată.

Le-am organizat o „petrecere" în tabără, am cântat și am dansat pentru ei. Cineva din grup a rupt o creangă uscată dintr-un copac din apropiere, a agitat-o în ritmul dansului, iar frunzele ei uscate au scos un sunet ritmic ce se potrivea cu rotațiile pe care le făcea omul acela în timp ce se învârtea în jurul focului.

Din întâmplare, exact în acel moment, cerul s-a deschis și o ploaie torențială a inundat brusc tot locul. Toată lumea era șocată! Și, având în vedere dezvoltarea intelectuală limitată a clanului la acea vreme, Dansului cu Creanga i s-a atribuit meritul de a fi adus apa din cer.

Se descoperise o modalitate de a fi pe placul acelui Altceva și de a-l împăca! Se descoperise o modalitate prin care Altceva să facă ceea ce ne doream! Toți eram teribil de entuziasmați! „Omul care aduce ploaia" a fost ridicat la mare

Libris.RO

rang. Se crease un ritual și o clasă în interiorul clanului Celor Care Au Realizat Asta.

Clanul credea că Dansul cu Creanga al Omului Care Aduce Ploaia adusese, de fapt, ploaia, ceea ce *s-a și întâmplat*, de obicei, după aceea. Și nu era o coincidență. Conform metafizicii, formula a funcționat! Pentru că procesul metafizic – modern sau antic – produce în lumea fizică ceea ce se crede cu tărie că va produce.

La început, rezultatul a fost generat fără îndoială de speranța arzătoare, constantă, de dorința profund sinceră a clanului ca seceta să ia sfârșit. Dar coincidența ca ploaia să cadă exact în momentul dansului zgomotos nu putea fi ignorată.

Povestirea de mai sus este, bineînțeles, rezultatul imaginației mele. A fost o viziune a „ceea ce ar fi putut să fie", poate o reprezentare fantezistă – poate chiar o inspirație a ceva posibil – pe care am primit-o pe când aveam conversațiile mele cu Dumnezeu. Poate că povestea nu e adevărată; dar cred că ori asta, ori ceva asemănător s-a întâmplat cu adevărat la începutul vieții omenirii și a generat sentimentul de separare, sentimentul că există Altceva și sentimentul că, până la urmă, ar putea exista o modalitate de a controla – sau măcar de a *influența* – acest Altceva.

Mie mi-e foarte clar că primii oameni aveau de-a face cu alchimia Universului, fără să conștientizeze acest lucru. Așa s-a născut ceea ce mai târziu avea să se numească „religie".

Pe măsură ce specia noastră și-a dezvoltat puterea de înțelegere, devenind mai complexă, am căutat și metode mai complexe de „a-i îmbuna pe zei", iar mai târziu pe Dumnezeul unic care – a hotărât, în cele din urmă, majoritatea covârșitoare dintre noi – există cu siguranță.

Cei mai mulți dintre noi credem așa și azi. Am avut – și avem – dreptate în această privință. *Există* acest lucru pe care îl numim în prezent Adonai, Akshar, Allah, Brahma, Divinitate, Domnul, Dumnezeu, Eckankar, Elohim, Hari,

Indra, Iehova, Krişna, Maheş, Mama Divină, Manitu, Ormuzd, Parameshwara, Purusha, Purushottam, Radha Soami, Ram, Rama, Theos, Thor, Varuna, Vişnu, Yahve, Zeus – şi într-o sută de alte feluri, nume cunoscute doar de aceia care le folosesc.

Şi totuşi, *ideea* noastră de Dumnezeu – aceea că El este *Altceva* – a fost şi este incorectă. Ea este moştenirea Poveştii primordiale pe care ne-am spus-o despre Puterea Mai Mare Decât Noi. Această primă conceptualizare a minţii noastre încă nedezvoltate pe deplin este cea care a creat ceea ce eu am numit Teologia Separării.

Produsele teologiei noastre timpurii

Teologia Separării este un fel de abordare a lui Dumnezeu ce insistă pe faptul că noi suntem „aici", iar El este „acolo".

Problema care se pune în cazul Teologiei Separării este că ea generează o Cosmologie a Separării. Adică un tip de abordare a întregii vieţi ce spune că fiecare lucru este separat de celelalte.

Iar o Cosmologie a Separării generează o Psihologie a Separării. Adică un punct de vedere psihologic ce spune că eu sunt aici, iar tu eşti acolo.

Iar Psihologia Separării generează o Sociologie a Separării. Adică un tip de socializare între oameni ce încurajează întreaga societate umană să acţioneze ca entităţi separate care îşi urmăresc propriile interese separate.

Iar o Sociologie a Separării generează o Patologie a Separării, ce conduce la *comportamente patologice autodistructive*, individuale sau colective, ce generează suferinţă, conflicte, violenţă şi moarte de mâna noastră – aşa cum s-a demonstrat pe întreaga planetă de-a lungul istoriei omenirii.

Este evident că mintea noastră încă nu este dezvoltată pe deplin. Aceia care se pricep la astfel de lucruri ne spun că până şi acum, după ce am parcurs mii şi mii de ani de evoluţie, ne

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

folosim de numai vreo 10% din capacitatea creierului. Prin urmare, nu este deloc surprinzător că cei mai mulți dintre noi nu am văzut, nu am recunoscut răul făcut de Teologia Separării.

Acest lucru ne-a împiedicat să acceptăm singura idee ce poate modifica în bine, ireversibil, viața pe Pământ: ideea că Noi Toți Suntem Una. Suntem una cu celălalt, una cu viața și una cu Dumnezeu.

Tot ceea ce pretindem că am crede despre Dumnezeu (aceia dintre noi care pretind că cred în Dumnezeu) pare să nu contrazică în niciun fel ideea de Unitate cu Divinitatea.

Dacă Dumnezeu este Prezent Peste Tot (și spunem că noi credem asta), înseamnă că Dumnezeu se află în fiecare ființă umană. Și dacă Dumnezeu este prezent în fiecare ființă umană, înseamnă că și noi, la fel, suntem prezenți în Dumnezeu.

Dacă Dumnezeu este Totul pentru Tot, atunci ființele umane ar trebui să *nu* fie parte din Tot, ca să nu fie parte din Dumnezeu. Însă ființele umane *sunt*, în mod cert, parte din tot ceea ce există. Prin urmare, suntem Una cu Dumnezeu.

Ceea ce ne împiedică să acceptăm această logică, de altfel evidentă și de netăgăduit, sunt vechile noastre credințe. Ah, da, și frica. Frica noastră ca nu cumva să ne pierdem sinele.

Aceeași „chestie“ nu este același lucru cu Același Lucru

Mulți oameni fac greșeala de a presupune că, deoarece *Conversațiile cu Dumnezeu* afirmă că „Dumnezeu și noi suntem Una“, asta înseamnă că *Dumnezeu și noi suntem același lucru*. Evident că nimeni nu poate fi de acord cu o astfel de afirmație, așa cum nimeni nu ar fi de acord cu faptul că, dacă oceanul și picătura din ocean sunt aceeași „chestie“, picătura și oceanul sunt același lucru.

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

Noi suntem „chestia" care este Dumnezeu, iar Dumnezeu este „chestia" care suntem noi – asta e adevărat –, dar Dumnezeu este totalitatea întregii „chestii" care există, în timp ce noi suntem o singură *individualizare*, o expresie specifică a acesteia.

Prin urmare, să înveți un copil ce înseamnă unitatea noastră cu Dumnezeu este un demers foarte delicat, pentru că nu vrem să-i transmitem o idee falsă sau posibil periculoasă. Vrem ca ai noștri copii să știe că esența lor este Divină și vrem să știe și tot ce înseamnă asta. Dar mai vrem să știe și ce *nu* înseamnă.

Acest lucru nu înseamnă, de exemplu, că putem sări de pe o clădire și zbura. Nu înseamnă nici că nu putem în niciun fel să fim răniți sau să fim făcuți să suferim. Nu înseamnă că suntem ca Superman.

Acest lucru înseamnă că Dumnezeu este întotdeauna prezent în noi pentru a ne oferi ajutor și îndrumare în fiecare zi a vieții. Înseamnă că ni s-au pus la dispoziție aceleași Instrumente ale Creației pe care le folosește și Dumnezeu; și, dacă învățăm să le folosim, putem genera rezultate minunate în viața noastră. Mai înseamnă și că, dacă suferim, suntem răniți în vreun fel sau trecem printr-o perioadă cu probleme sau greutăți, dacă Îi cerem ajutorul lui Dumnezeu, vom reuși să trecem cu bine de toate.

În esență, înseamnă că nu suntem „singuri" în viață. Chiar și când ne simțim singuri – poate mai ales când ne simțim singuri –, prezența lui Dumnezeu ne poate vindeca de singurătate și ne poate oferi compania blândă și curajul ascuns de a merge mai departe.

Eu consider că tradiția creștină ne învață acest adevăr despre Iisus când Îl citează pe acesta spunând „Eu și Tatăl una suntem[1]." Și în altă parte „Eu am zis: dumnezei sunteți[2]." Însă doctrina oficială a Bisericii creștine nu ar fi de acord cu interpretarea mea, ci ar spune că Iisus și Tatăl *sunt* Una – dar noi ceilalți și Tatăl *nu* suntem Una.

---

[1] *Evanghelia după Ioan*, 10,30. (n. red.)

[2] *Evanghelia după Ioan*, 10,34. (n. red.)

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Atunci ce înseamnă, de fapt, „Noi Toți Suntem Una"?

Pentru mine, mesajul *CcD* că Noi Toți Suntem Una înseamnă exact asta. Conversația detaliază ideea, spunându-ne că „Toate Lucrurile sunt Un Lucru. Nu există decât Un Singur Lucru și toate lucrurile sunt parte din Singurul Lucrul care este".

Asta înseamnă că suntem Una cu celălalt, Una cu Viața și Una cu Dumnezeu. Așa cum văd eu lucrurile, nu există altă interpretare posibilă.

CcD ne spun că eu sunt tu, iar tu ești eu; că suntem parte integrantă din Tot. Suntem amestecați, interconectați, ca niște forme de energie diferite în cadrul unei Forme Supreme care include Tot Ce Este. Astfel, nu suntem numai Una cu celălalt, ci și Una cu Pământul și cu tot ce e viu pe Pământ. Una, de asemenea, cu Universul. Și, așa cum am spus, Una cu Esența Divină pe care o numim Dumnezeu.

Implicațiile acestui fapt pentru omenire sunt uluitoare. Dacă am crede că acesta este adevărul, s-ar schimba totul în viața noastră. S-ar schimba totul în religiile noastre, în politică, în economie, în educație și în construcțiile sociale. Și s-ar schimba totul și în viața personală.

În religie am asista la încheierea competiției aparent fără sfârșit pentru câștigarea cât mai multor suflete. Religiile ar înceta să mai insiste să se declare, fiecare în parte, Singura Cale către Dumnezeu. Ele ne-ar ajuta și îndruma pe fiecare pe calea noastră proprie, dar nu ar mai pretinde că ele sunt Calea. Și ar înceta să mai folosească Frica drept principala armă din arsenalul lor.

Ar înceta să ne mai învețe că, dacă nu le urmăm doctrinele, vom petrece restul veșniciei în focul Gheenei. Ele ar deveni o sursă de mângâiere și îndrumare, de ajutor permanent și de putere la nevoie. Astfel, religia și-ar îndeplini rolul său suprem și și-ar atinge cel mai înalt țel.

Libris.ro
Respect pentru oameni și cărți

În politică am asista la sfârșitul planurilor ascunse și al jocurilor de putere, precum și la sfârșitul demonizării celor cu puncte de vedere opuse. Partidele politice ar înceta să mai susțină că singura cale este cea pe care merg ele. Și ar colabora pentru a găsi soluții pentru problemele cele mai presante și pentru progresul societății, prin identificarea unei baze comune. Ar căuta să pună de acord cele mai bune idei ale lor cu cele mai bune idei ale adversarilor. Astfel, politica și-ar îndeplini rolul suprem și și-ar atinge cel mai înalt țel.

În economie am asista la sfârșitul lui Mai Mare – Mai Bun – Mai Mult ca măsură internațională a Succesului. Am crea un Nou Standard, în care am redefini „productivitatea maximă" și în care ambiția noastră nestăpânită de a crea profit-profit-profit ar fi înlocuită cu un sentiment de venerație și uimire în Univers, o venerare a tot ceea ce înseamnă viață și o angajare în crearea unei lumi în care fiecare persoană să poată trăi cu demnitate, satisfăcându-și nevoile de bază. Astfel, economia și-ar îndeplini rolul suprem și și-ar atinge cel mai înalt țel.

În educație am asista la sfârșitul înlocuirii istoriei cu propaganda și la sfârșitul programelor axate pe diferite materii, în cadrul cărora se pune accentul pe memorarea faptelor, și nu pe conceptele fundamentale ale vieții pe care le dorim înțelese de copiii noștri: conștiență, sinceritate, responsabilitate.

Am avea atunci o școală democratică, în care copiii ar avea aceeași putere de decizie ca și profesorii cu privire la ceea ce urmează să învețe și cum anume să învețe și în care nu ne-am folosi de mediu pentru *a le turna cunoștințe în cap*, ci pentru a *scoate înțelepciunea* din ei. Astfel, educația și-ar îndeplini rolul suprem și și-ar atinge cel mai înalt țel.

Ce nu înseamnă „Noi Toți Suntem Una"

Noi Toți Suntem Una *nu* înseamnă că ce e al meu e și al tău și ce e al tău e și al meu. Nu în sensul obișnuit, așa cum înțeleg